

Colindul corăbierilor

către cirmaci

Bate clopotul din Putna
Ștefan, Domnul Sfint,
Valurile mării noastre
Valuri de pământ.
Cum credeau în soare
Vechii geto-daci
Noi, corăbierii,
Credem în cirmaci,
Credem în cirmaci.

Bate clopotul din Alba
Al Unirii ceas
Toate Țările Române
Au un singur glas
Țara-i ca sub ochii
Bravului Mihai
Frați de orice neamuri
Și de orice grai,
Și de orice grai.

Bate vântul de cimpie
Bate la Izlaz
Și sint brațe ale mării
Riurile azi.
Spumege furtuna
Care-a mai bătut,
Pinzele ni-s pline
De-un măreț trecut,
De-un măreț trecut.

Bate tulnicul din Vidra
Peste Apuseni,
Pentru pacea planetară,
Pentru pămînteni.
Norii cresc pe mare
Și pe continent
Noi avem prin luptă
Un măreț prezent,
Un măreț prezent.

Bate pas în Marșul Păcii
Primul dintre noi
Nicolae Ceaușescu
Omul vremii noi,
Lăudat să fie
Colindat frumos
Cel ce ține cirma
Brațul viguros,
Brațul viguros.

Bate marea în corăbii
Bate marea-n țărâm
Veghea noastră n-are moarte
Stelele nu dorm.
Greu e drumul nostru
Către viitor
Dar ni-i drept catargul
Și e tricolor,
Și e tricolor.

Bate doba-n Maramureș
Bate în Banat
Toți colindătorii țării
Vin la colindat
Pentru țara noastră
Ei colindul spun
Cintec de unire
Cintec de om bun,
Cintec de om bun.

Bate inima română
De la București
Bate să vegheze calea
Soartei românești
Noi cu ale noastre
Și cu toți cei dragi
Noi, corăbierii,
Credem în cirmaci,
Credem în cirmaci.

O VIAȚĂ DE OM ÎNCHINATĂ UNEI ȚĂRI DE OAMENI

ANUL XXXI - Nr. 3 (1389) - 22 IANUARIE 1982

flacăra

Săptăminal editat de Frontul Democratiei și Unității Socialiste

**PARTIDUL —
CEAUȘESCU —
ROMÂNIA**

„...Nu există nimic mai presus pentru mine decît cauza socialismului și comunismului în patria noastră, cauza bunăstării și măreției națiunii noastre socialiste, a independenței și suveranității sale, pentru care voi face totul și imi voi închina întreaga mea activitate și viață!”

NICOLAE CEAUȘESCU

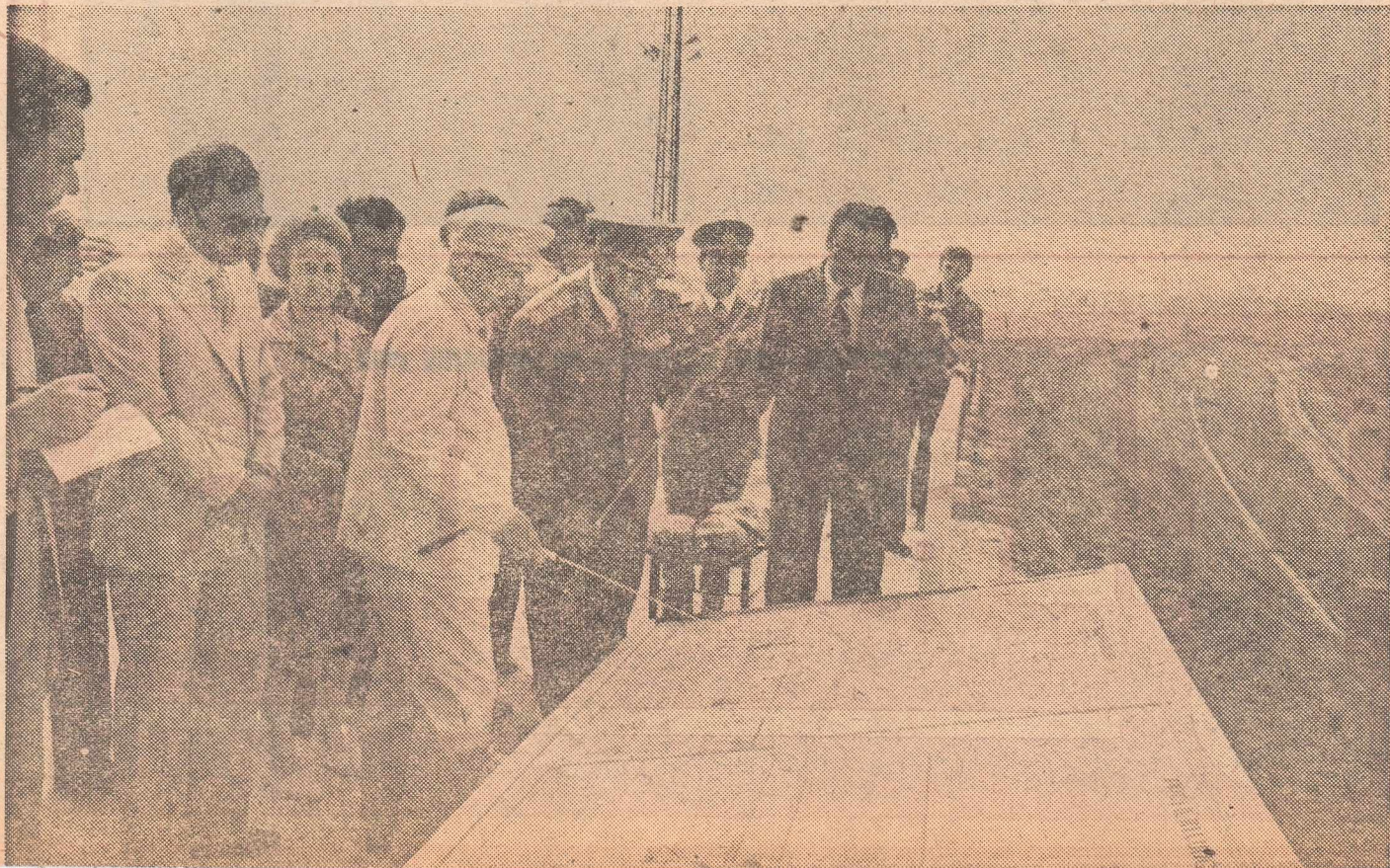

Rolul, locul și conștiința de sine

Lumea contemporană poate fi, desigur, definită în mai multe feluri, ceea ce atestă firesc complexitatea ei, caracterul ei complicat. Sigur, în această posibilă tentativă trebuie să avem neapărat în vedere mai mulți factori: moștenirile ele însele incurcate și grele ale celui de-al doilea război mondial; dorința unor noi și noi popoare de a frînge ordini prestabilite în detrimentul lor și de a avea propriul lor rol și loc în lume, făurindu-și un destin propriu în care să dea glas conștiinței de sine; valorificarea bogățiilor morale și materiale în propriul interes; aspirația firească de a sluji pacea, libertatea, demnitatea, înțelegerea și cooperarea reciproc avantajoase. Sint câteva din realitățile și aspirațiile cărora, nu o dată, li s-a opus ostentativ sau deghizat dreptul forței, amestecul fățis în treburile interne, ignorarea arogantă a drepturilor și aspirațiilor nobile ale popoarelor. Așa cum acestea au avut serios de suferit de pe urma luptei pentru influență sau sfere de influență între state sau grupări de state.

Cum altfel decît radiografiind atent, lucid și responsabil lumea contemporană și caracteristicile ei, președintele Nicolae Ceaușescu a demonstrat cu ideea și fapta, cu gândul și acțiunea concretă necesitatea că poporul român trebuie să-și aibă bine definit propriul său rol și loc în viața contemporană. Acest rol și acest loc se traduc prin prezența activă și dinamică a României în sfera relațiilor internaționale cu țeluri clar exprimate și care intrinsec și adevătații poeziei. A contribui la edificarea unui climat internațional de înțelegere, de respect autentic, de cooperare și liniște — ca premise elementare ale unei păci viabile — este un deziderat care presupune acțiuni bine gândite, inițiative contagioase prin caracterul lor nobil, principii bine precizate și riguros respectate. Rolul și locul unui popor în lumea contemporană nu se pot afirma fără conștiința de sine iar aceasta fără un conducător care — conștient de înălțimea răspunderii sale și a năzuințelor înălțătoare ale maselor ce l-au ales — să facă totul pentru a le afirma într-un mod distinct, direct și decisiv.

Rolul și locul unui popor în concertul națiunilor lumii se definesc — arată cu fapta președintele României — în acțiunea perseverentă spre a edifica pacea și a facilita accesul la progres și prosperitate al tuturor popoarelor. Or, cum s-a dovedit, dacă în această acțiune țările nu pot fi egale în putere sau experiență, oamenii politici — conducătorii popoarelor, înainte de toate — pot, și este nevoie, să fie întotdeauna egali în dragostea, grija și activitatea lor în slujba păcii. Din atare perspectivă, ceea ce definește personalitatea conducătorului partidului și statului nostru — spiritul nou, revoluționar, energia, dăruirea, pasiunea de comunist, judecător lucid al istoriei — se află și la baza unui înălțător angajament: „să facem totul pentru o lume a păcii și înțelegerii în care popoarele să-și aibă rolul și locul lor”. De aici, audiența și prestigiul țării noastre și ale președintelui nostru printr-o „popoare care vād în politica de prietenie și pace a României o politică ce corespunde pe deplin năzuințelor fiecărei națiuni”. De aici și elogiile la adresa „omului păcii, conducătorul care militează pentru cooperarea dintre state, pentru rezolvarea pe cale pașnică a diferendelor, pentru eliminarea războiului din viața societății umane, pentru evitarea conflictelor distrugătoare, singeroase”. De aici și receptivitatea unei politici externe românești „sănătoase și independente, ce a avut ca rezultat creșterea prestigiului României în lume”. Este o politică în a cărei elaborare și aplicare rolul decisiv revine șefului statului nostru care, în viața internațională, are un loc distinct, recunoscut și elogiabil, care nu e altul decît al poporului său, al cărui fiu este și ale cărui calități minunate le intruchipează. Prin acest rol și acest loc conștiința de sine a națiunii române și idealurile sale se exprimă exemplar în lumea contemporană.

Ceașescu — unitate, pace, libertate!

În memoria istoricilor și a cetățenilor iubitori de istorie reală au rămas adine întipărite mai multe din magistralele expuneri ale secretarului general al Partidului Comunist Român, președintele Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în care sînt abordate problemele nodale ale istoriei patriei și mișcării muncitorești revoluționare, sensul istoric al fenomenelor sociale, legile generale și unitatea procesului istoric, precum și metodologia cunoașterii istorice.

Una din problemele fundamentale ce rezultă din opera tovarășului Nicolae Ceaușescu, problemă cu adînci rezonanțe și implicații istorice, este aceea a autohtoniei noastre, a prezenței noastre pe aceste plaiuri carpato-danubiano-pontice de la traco-geto-daci și pînă astăzi.

Subliniind în lucrările sale ideea statorniciei și continuității poporului român, secretarul general al partidului relevă cu o puternică forță de convingere patriotismul lui fierbinte, dragostea profundă față de glia străbună, afirmată în opunerea lui fermă năvălirilor și cotropirilor prădalnice ale migratorilor, ale regatelor și imperiilor vecine. Apărîndu-se pe sine, poporul român a fost totodată avanpost al Europei în fața expansiunii spre occident a Imperiului otoman, asigurînd astfel răgazul necesar dezvoltării, nestîngherite de acest pericol, a civilizației și culturii popoarelor din apusul continentului.

De o excepțională însemnătate pentru înțelegerea rolului hotărîtor al forțelor interne în dezvoltarea istorică a societății românești, precum și a particularităților ei față de alte societăți contemporane, o constituie dezvoltarea, în opera secretarului general al partidului, a tezei materialist-dialectice potrivit căreia istoria oricărui popor este istoria dezvoltării forțelor de producție, a relațiilor de producție, a contradicțiilor sociale apărute și dezvoltate în contextul social-economic dat în fiecare epocă istorică. În această ordine de idei, istoria mișcării muncitorești și a partidului revoluționar al clasei muncitoare din România este legată nemijlocit de istoria generală a țării, parte integrantă a istoriei naționale. Drept urmare, atît clasa muncitoare, cît și partidul său, purtînd amprenta realităților social-economice, politice și culturale naționale, și-au afirmat capacitatea de a înțelege coordonatele istoriei poporului, tradițiile și realitățile concrete, interesele și idealurile poporului român. Astfel se explică participarea legitimă a muncitorimii și a fruntașilor ei politici la marile acte cu caracter național, afirmarea partidului muncitoresc pe scena politică și socială, rolul lor unificator și catalizator al forțelor avansate ale societății pentru promovarea idealurilor naționale și sociale, cum au fost făurirea statului național modern unitar român în 1918 și înfăptuirea revoluției naționale și sociale, antifascistă și antiimperialistă, începută prin insurecția din august 1944. Manifestîndu-se în tot timpul existenței sale ca exponent fidel al intereselor naționale și sociale ale poporului, Partidul Comunist Român, învingînd multe dificultăți, erori și confuzii, a strîns în jurul său și al clasei muncitoare forțele sociale și politice ce se orientau pe făgașul dezvoltării impetuoase a țării și a trecut la înfăptuirea societății socialiste.

Plecînd de la concluzia că edificarea socialismului este în primul rînd o operă națională, realizată de poporul fiecărei țări angajate pe acest drum, secretarul general al partidului subliniază în repetate rînduri că aceasta constituie și principalul mod de îndeplinire a îndatoririi clasei muncitoare și a poporului român pe plan internațional. Forța solidarității internaționale — precizează tovarășul Nicolae Ceaușescu — rezidă în spiritul creator și independența fiecărui partid în a aborda problemele țării respective, în succesele ce obține în făurirea unei societăți socialiste prospere, în puterea exemplului pe planul relațiilor internaționale și dintre partidele comuniste și muncitorești.

O atenție deosebită acordă secretarul general al partidului relațiilor cu popoarele vecine, întăriri colaborării și buneii vecinătăți, indicînd istoricilor în acest sens, în întîlnirea cu un grup de oameni de știință din domeniul istoriei, în 1980. În preajma Congresului al XV-lea internațional de științe istorice, un adevărat program de cercetare și de punere în valoare a tradițiilor prietenești, a întrajutorării în lupta pentru libertate națională și progres social.

Restituind istoriei patriei, a Partidului Comunist, a mișcării revoluționare și democratice din România, substanța ei reală, secretarul general al partidului o repune și în drepturile ei de mijloc de educare patriotică a generațiilor ce se succed. „Avem un trecut cu care ne putem mîndri — spune tovarășul Nicolae Ceaușescu, sintetizînd legătura dintre trecut, prezent și viitor. În condiții grele, poporul nostru și-a păstrat ființa națională. În această parte a lumii el a fost un factor de progres și civilizație. și-a adus contribuția la mersul înainte, pe calea unei vieți mai bune. Iată de ce noi, comunistii, cinșînd pe cei care în trecut și-au dat viața pentru fericirea poporului, tragem din lupta lor învățăminte pentru prezentul pe care-l făurim și, totodată, pentru a pune bazele viitorului, educăm tineretul în spiritul dragostei și respectului față de lupta și munca înaintașilor. Numai așa tineretul nostru va învăța să ducă mai departe ceea ce au făurit înaintașii, ceea ce făurește generația de astăzi, să păstreze ca lumina ochilor și să întărească independența și suveranitatea patriei noastre“.

Dialogul cu țara

În spiritul veșnic viu al dialecticii

De-a lungul furtunoasei istorii a poporului nostru s-au succedat numeroase momente de adâncă creație comunitară, în focul căreia s-au afirmat marii noștri ctitori de neam, intrați apoi în legendă, prezența lor fiind mereu vie în conștiința generațiilor care i-au urmat, astfel încât și astăzi strălucesc pe firmamentul spiritualității și spațiului moral al românilor. Am avut nevoie — soarta noastră istorică ne-a împins spre o atare necesitate — și ne-am impus un Mircea, un Ștefan, un Mihai, un Iancu, un Bălcescu, un Cuza. Pe temeiul operei istorice a acestora și a multor alora s-au ctitorit (și rectificat nu de puține ori) o țară și un neam, dintre cele mai viteze și mai minde din care cunoaște istoria continentului european.

Epoca contemporană, o epocă de adânci prefaceri revoluționare, ne-a pus și pe noi, românii, ca și pe alte popoare, în situația de a ne reclădi fundamentele, de a ne reconsidera fizionomia orinduirii noastre sociale, de a ne redimensiona obiectivele și direcțiile progresului și civilizației. Aveam deci nevoie și am purces la o nouă ctitorie, cea mai penetrantă din cite a cunoscut până acum poporul nostru.

Șansa noastră, dictată evident de necesitate dar nici pe departe redusă doar la o motivare de ordin obiectiv, a fost aceea că s-a găsit omul care să particularizeze o atare necesitate și să-și asume sarcina de a ctitori România modernă a acestei epoci, răscolită de adânci frământări și tensiuni sociale.

În calitate de secretar general al partidului comunist român — partid care este forța politică conducătoare a statului socialist român și centru vital al națiunii noastre — tovarășului Nicolae Ceaușescu i-a fost încredințată înalta funcție de președinte al țării, fiind alesul întregului nostru popor, conducătorul a cărui personalitate s-a impus strălucit în istoria ultimelor decenii, nu numai în fața poporului român ci și în cadrul mișcării comuniste și muncitorești internaționale, în viața politică mondială.

Ctitoria președintelui nostru atinge dimensiuni greu de cuprins și de imaginat cu câteva decenii în urmă. În cei șaisprezece ani de cînd conduce destinele țării, România a devenit o țară industrial-agrară cu o puternică bază tehnico-materială, cu relații de producție și sociale socialiste înaintate, cu un sistem organizațional care potențează una din cele mai originale și reale viețuiri democratice, niveluri superioare și ritmuri înalte de productivitate a muncii sociale, creșteri economice și cote de nivel și moduri de trai material și spiritual dintre cele mai avansate în raport cu potențialul economic de care dispune în prezent țara noastră — până nu demult țară în curs de dezvoltare — și cu eforturile susținute pentru a asigura economiei noastre naționale un dinamism înalt și o perspectivă rapidă de creștere.

Disponem de resurse materiale și umane, de capacități tehnologice, de niveluri de progres ale învățămîntului și culturii, de un sistem de valori și de structuri sociale umanizatoare pe temeiul cărora să ne putem propune realizarea celor mai îndrăznețe idealuri.

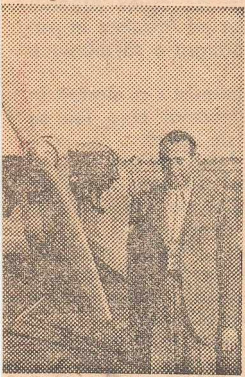
Secretarul general al partidului nostru și-a propus și mobilizează cu tenacitate toate energiile poporului român în direcția făuririi societății socialiste multilaterale dezvoltate și a înaintării României spre comunism. Militează neobosit pentru ridicarea în anii următori a României la nivelul țărilor cu o dezvoltare economică medie și a elaborat un program de acțiune pentru atingerea în perspectivă a unor niveluri de dezvoltare comparabile cu țările cele mai avansate în acest domeniu. Prin dinamismul ei deosebit, impulsionat hotărîtor de conducătorul său, încă de pe acum țara noastră participă activ la elaborarea strategiilor dezvoltării în lumea contemporană, se numără printre țările cu cea mai mare inițiativă în rezolvarea problemelor internaționale, deseori dintre cele mai complicate și de cea mai mare importanță în viața popoarelor.

În întregul său efort, Partidul Comunist Român, sub conducerea secretarului său general, este călăuzit de un binefăcător spirit de originalitate — manifestat atât în plan teoretic cit și în planul strategiei acționale. Pentru tovarășul Nicolae Ceaușescu, aplicarea creatoare la condițiile țării noastre și ale epocii contemporane a teoriei și practicii revoluționare marxiste nu se reduce la raportarea generalului la particular, ci implică și raportarea particularului la general, trecerea de la individual și concret la general — pe această cale instituindu-se originalitatea, demersul creator propriu-zis. Datorită inițiativei sale cu adevărat eliberatoare, ostile oricărui dogmatism și schematism teoretic, dispunem de o teorie marxistă asupra sistemului social socialist contemporan, de o concepție cuprinzătoare asupra societății socialiste multilaterale dezvoltate (formularea acestui concept îi aparține integral) și a principiilor construcției comunismului în condițiile actualei epoci. Dealtfel, nu demult secretarul general al partidului ținea să remarce că în actuala etapă acționează din plin principiul unității în diversitate în construcția socialismului (fapt consemnat cu deosebită receptivitate de redactorul-șef al revistei „Flacăra” în primul ei număr pe acest an), că asistăm la un proces complex de constituire a unor societăți socialiste, în forme și particularități pe care nu le-am putut prevedea anterior, dar pe care sîntem obligați să le

Cineva Sufletului

Fernic

Veritabilul creator al muzicii ușoare românești este Ionel Fernic. Nu Ion Vasilescu, cum greșit s-a împămintenit. Căci, în timp ce Ion Vasilescu, tinerel, îmbrăcat chearleston, suplinea catedra de muzică la principala liceu craiovean, „tapind” școlărilor la oră fox-trot-uri, compozițiile lui Fernic cuceriseră de mult inimile îndrăgostiților, nopțile grădinilor de vară, fiind „Cărăbuș”, „Colos”, „Voita-Buzestii”, ipsa incandescență a succesei. Vasilescu a venit după el, incontestabil foarte tancat și prolific.

E bine să se dea fiecarei care a trecut prin lumea aceasta ce a fost al lui. E foarte bine să se spună adevărul. Neodăritul este un renghi pe care oamenii și-lacă cu intenții paradoxale. Pină la urmă inexactitățile nu rezistă, le cerne timpul, care este necruțător.

Intr-o perioadă când muzica ușoară neenea din apus, Fernic a apărut, cel din urmă, să-și aștearnă pe clape aleanul suetului, de permanent îndrăgostit. De-aici ainiția melodiilor sale, nemuritoare: Scrișoare roză de amor... „Îți mai aduci nite, doamnă...” „Minciuna”... Talentat la superlativ, în birjă, de la ripcovici — cam de prin dreptul Athéee-Palace-ului de azi — pină la Capșa, asea inspirația unei melodii, pe care o șializa, la perfecțiune. Era așa de înzesat că i-a fost dat în aceeași zi să arune pe piață două șlagăre: „Adio doamnă...” „Iubesc femeia”...

Muzica suvoia în el fără zăgazuri. Poet emarabil, la fel de inspirat, rareori verel și melodia s-au înmănunchat mai aronios ca în compozițiile sale. Textele lui, ercetate de neisprăvii versificatori de uizică ușoară ai zilelor noastre, nu știu acă nu le-ar da de gândit să se lase și o șteargă în pădure la cules de ciuperci; l, care căznesc nopți în șir — spre viitor — il nostru canon — să rimeze boboc cu etot... Splină cu lună... Dumitriță-alviță... rușcă-mușcă... Păsat cu galant... Giscanvram... Firtășag cu revelat... Ciuperci-nătarci... Insořit cu timpit... Înțimpe-se înfărcarea nechemățiilor, am isufia ușurați!

Compozițiile lui Fernic fiind tipare ale enului pentru receptivitatea sufletelor aditorilor noștri, totdeauna la îndemina evelațiilor frumosului, ar fi o datorie caduiol, televiziunea să le transmită recvent, servind muzica ușoară româneasă și implicit memoria inezestratului precursor. „Cruce albă de mesteacăn”... „Ronața celei care minte”... „Rita, țiganca”... Știa să plingă în acorduri. A cîntat ferziază. A slăvit vinul — „licoare de zei aorată” — trecind prin fumul țigării imperiile sufletesti, să se ducă pe copăi... „Nunuta”... „Beau”... „Aprinde o țigare”...

Trubadur în sensul major al cuvintului, făcut din noapte zi. Nebun, în sensul umos al cuvintului, și-a cîntat viața,

scurtă, după un cîntec propriu, atît de asemănător melodiilor sale. O carte despre el ar fi prilej de răsfat, de entuziasm și de duioșie, evidențiind tineretului că se poate face indestul — și pe diverse planuri — chiar dacă viața și se stinge la 33 de ani...

Epoca de glorie a aviației românești. Romeo Popescu, Oculeanu, Max Manolescu, Pantazi... Și minunatul comandant Andrei Popovici, creatorul aviației civile.

Bolnav de extravaganță, cu cea mai mare ușurință putînd orice, Fernic devine, peste noapte, parașutist. La un miting de la Băneasa, la care participă și asul aripilor franceze, Michel Detroyat, ageamul se aruncă în cap din Farman-ul pilotat de Oiță Popescu, oltean de la Circea. În soare, și în ochii bucureștenilor mirați, care nu prea văzuseră așa ceva, parașuta ascultă, se deschide. Inșă, vertiginos, direct în el, vine linia de înaltă tensiune București—Ploiești... Compozitorul face o mișcare strașnică — acord reușit — și, dîndu-se peste cap, scapă pe sub cablurile morții, în iarba moale a cîmpului. Atît i-a trebuit! Acest botez al riscului inlesnindu-i legătura cu înaltul, nu se mai dezbară. Unde s-a mai văzut un compozitor-parașutist?... Pină-n seară pe aerodrom, noaptea la local, între chingile parașutei și clapele pianului, timpul și-l trece cu suflet în toate, ca un sincer și cald legămint de iubire. Pină într-o zi, cînd i se infundă...

Suspendat de poala proaspetei „iubite”, purtat lin de mătășurile ei pe acordurile de vioară ale nesfirșitului, așa a tot căzut din nori, la toate întrecerile. La cea de la o localitate provincială, lansarea fusese fixată la începutul amurgului, atmosfera fiind mai calmă, de pură și liniștită vecernie. Venit în inspecție, ministrul de interne, căruia îi pleca vaporul după amiază, curios — nu văzuse așa ceva — îl roagă să se „producă” la începutul programului. Și, cu tot timpul neprielnic — vînt hain bătînd din răsputeri — zurlulul își dă drumul în cap de lingă bunul Oiță Popescu. Zbătîndu-se, rafalele făcînd din el nimienic, apele lacului Catalup vin vertiginos spre el, să-l cuprîndă, să-l innee... Parașutistul-compozitor se încrîncează și reușește să ia vîntul în spate. Dar îl incolțește, alergînd năprasnic către el, un parapet ce stăvilește iarba zăpezile... Instinctiv, Fernic întinde piciorul, care pleznește. De hatîrul potențialului rămîne șchiop... „Adio pentru totdeauna”... „Anișoara”... „Și vom uita că ne-am iubit”... O amplă producție muzicală îi încălzește patul de suferință.

Nu se lasă. În doi timpi și trei mișcări învață pilotajul. Uitînd că fusese printre primii traducători ai lui Omar Khayyam, conducător de gazetă, autor de reviste, că făcuse cronici rimate, parodii, solicită conducerei statului un avion. I se dă o amărită de avionetă, subredă, parcă confecționată cu spetezele zmeielor copilăriei noastre. Fiînd ca frații, nu numai o dată am zburat cu el, la golurile de aer avînd senzația că ieșim cu umerii prin pereți. El însă era teribil de mindru de ea, „giugulind-o” peste coclauri, din zori pină la căderea serii... Deși aeronava abia se susținea — și ne ținea — Fernic făcea bravuri ce frizau inconștiența. La un miting internațional, printre așii străini, venise și celebrul Coste, cel ce reușise, în echipaj cu Belontte, traversarea Atlanticului din Europa în America, răspunzînd zborului lui Lindbergh, după ce o serie de temerari, în frunte cu Mermoz, Nungesser-Coli, se scufundaseră în moarte în fundul oceanului. Avionul pe care-l pilota Coste era prima întii! În program: traversarea Carpaților pină la Brașov și înapoi. Dar gloriosul aviator, care avea în palmares Paris — New York, datorită curentilor de la Bran, care-l scutură, revine la Băneasa, aminînd „tentativa”. Ati-

ta i-a trebuit lui Fernic! Șontic, șontic, direct în sicriu... Decolează, trece munții, revine la Băneasa, în uralele bucurăreștenilor, dezlănțuți la apariția zburătoarei țirlii...

După cîteva zile, strălucind pe pieptul năzdrăvanului, Virtutea Aeronautică de aur trece definitiv melodiile lui Fernic în patrimoniul aripilor românești.

Compuse peste 60 de șlagăre, cînd alții trăiesc pe renumele unuia singur o viață întreagă. A dat din el armonii splendide nu numai pe texte proprii, ci și pe versurile lui Minulescu, Maria Cunțan, Ion Sîn Giorgiu, Dinescu, Nutzescu și ale nefeicitului zdrențăros, scuturat de nebulie, senzitivul Artur Enășescu. Umblînd în baston, înfruntă țările, la manșă, trecînd de la „Mai spune-mi înc-o dată” la „Trandafir de la Moldova”, de la „Romața amantelor de ieri” la popularul „La calul bălan”... Acompaniînd-o la pian, se enervă amarnic cînd Melisanda, cîntăreața de muzică ușoară ce cînta cu el, pronunța clar, rotund, să se înfeleagă, în loc de „amurgul acela violet”, amurgul acela violent...

Sublinieri Columna și Miorița

Puneam piciorul pe pămîntul roman la finele acestei toamne, stăpînit de același fior și aceeași emoție care mă încearcă atît de des, atunci cînd mă aflu la acel veritabil altar al istoriei noastre — mausoleul Mărășești. Mă încerca, în același timp, un sentiment de mîndrie, știînd că dintre toate semîntițele și dintre toate țările de sorginte latină, România este singura care poartă numele nemuritor al Romei... Să fie acesta, oare, semnul unui destin pe care mirabila sămîntă adusă de Traian din cetatea eternă pe pămîntul Daciei îl hărăzise poporului român? De la Colosseo — pe Via dei Fiori Imperiali — vestigiile unei civilizații fascinante — și în care este topită și se deslușește și astăzi istoria viteazului popor geto-dac — te poartă către acel „original, dar adevărat act de naștere al poporului român”, care este Columna Traiană. Dar mai întii, te oprești la Forul Roman, pe al cărui zid exterior urmărești geografic istoria Romei, începînd din secolul al VIII-lea f. e. n., cînd era doar o cetate în peninsula italică, ca apoi, treptat, să-și lărgească hotarele, cum se vede după războaiele punice, în timpul lui August și, în fine, să ajungă la marea imperiu din timpul lui Traian (98-117), după cucerirea Da-

ultima dată cînd ne-am îmbrățișat era în frumoasa uniformă bleumarin a aviației civile. Pleca într-un mare oraș din nordul țării, El, nestatornicul, acceptase postul de șef al aeroportului de acolo. N-a funcționat mult. Căci, la scurt timp, murind o legendară personalitate, a ținut să fie la înmormîntare, la București. Avionul venit de la Varșovia — un „Lot” polonez — a sosit cu toate locurile ocupate. Fernic, temperament volențial asemănător Mariei Tănase, reușește să convingă un prieten să rămînă la cursa de a doua zi, cedîndu-i locul, ca să poată ajunge la felinarele cernite... După o jumătate de oră, avionul s-a rupt în două, abătut peste înfiorarea pădurilor.

M-am dus după sufletul lui de aur, de frate, de nabab generos, la crematoriu. N-am văzut decît un capac de sicriu peste care plîngeau notele din „Îți mai aduci aminte, doamnă”...

Cînd am plecat, din el n-a mai fost decît un fum de țigară spre zările albastre...

GABY MICHAILESCU

Două dintre calendarele noului an, unul alb negru și altul color, editate de Centrala industrială a medicamentelor și cosmeticilor din București și, respectiv, întreprinderea Azomureș din Tg. Mureș, sînt semnate de fotoreporterul nostru Aurel Mihailopol. Distincția imaginilor justifică prin sine frumoasa inițiativă a editorilor. Aurel Mihailopol sondează cu virtuozitate profunzimile peisajului românesc și recuperează prin fotografiile sale lirismul, nostalgia și frustrarea unei naturi întotdeauna alături de noi atunci cînd nu-i boicotăm vespnicia. Fiecare dintre cele două calendare este, de fapt, o expoziție sul-generis, în care artistul concentrează esența harului său: puterea de a investi în imagine o elocvență particulară, facilitînd cu nonșalanță întîlnirea dintre materia primară și gîndul rotund, distilat de impurități. (Mihai Pelin)

Columna Traiană se află în centrul Romei, în ansamblul marilor vestigii istorice și artistice, așa cum o știm, semeată, înfruntînd timpul, pentru a reprezenta nemistificat nașterea unui nou popor. Sînt acolo, pe Columnă, 124 de episoade din războaiele dacice, cu peste 2.500 figuri, constituite într-o amplă frescă! Strămoșii noștri au coborît din Carpați, s-au adunat din întinsele cîmpii ale pămîntului pe care l-au stăpînit, la rîndu-le, părinții lor, pentru a urca pentru eternitate pe granițul Columnei, alături de ilustrul lor învingător, supranumit „Dacicul”. Inzestrat cu geniu, poporul nostru, care-și vestea astfel nașterea și înalta înrudire cu Roma, stăpina lumii, avea să zămisească, apoi, pentru cel mai de preț tezaur al său, epopeea etnogenezei sale, balada „Miorița”, poem care a pornit din flăcările adîncurilor unității și spiritului național!

După cucerirea Daciei — se cunoaște, doar! — aurul și argintul, comorile regelui Decebal, robii, marea pradă de război au slujit la edificarea unor impresionante lucrări publice, cum au fost Forul lui Traian, basilica Ulpia, Columna — inaugurată în anul 113 — la înfăptuirea altor grandioase proiecte ale prosperității și strălucirii imperiului. Columna însă a rezistat peste veacuri, ca și adevărul ca și genul și spiritul nostru, intruchipate armonios în milenara istorie a patriei, căreia poetul i-a prezis: „La trecutu-ți, mare, mare viitor”.

AL. CRIHANĂ

„Omul zăpezilor” sau zăpezile de altădată (II)

Îteva păreri (bineînțelese contradictorii)

I.F. TAȚL, alpinist, participant la mai multe acțiuni de depistare a lui Yeti: „La prima întrebare ce ni se pune de bice, și anume dacă l-am văzut sau nu e omul zăpezilor, pot răspunde fără șoșăre: Da, unui membru al expedițiilor noastre l-am văzut.”

La o altă întrebare pe care o aud des — cînd vom pune mina pe un om al zăpezilor — răspund: nu ne propunem un asemenea scop. În primul rînd, din conștientă etice. Se poate presupune că aceste ființe sînt apropiate de noi prin nivelul lor de dezvoltare; este posibil ca ceaștia să fie cei mai apropiați înaintași ai noștri. În al doilea rînd, organele lor e simț, sînt dezvoltate incomparabil mai mult decît ale noastre, și este posibil a oamenii zăpezilor să perceapă intențiile omului, mai ales dacă acestea prîntă vreun pericol pentru ei. La început veam mereu la îndemînă aparate cu care puteam vedea noaptea, aparate de fotografiat, blițuri și toată tehnica necesară (aceste ființe duc o viață nocturnă). Dar toate măsurile noastre s-au dovedit inutile. Abia după ce am început să mblăm noaptea cite unul sau cite doi, fără să luăm cu noi nici lanterne, nici aparate de fotografiat cu blițuri, au început întîlnirile. Noi tindem să avem cit nai multe asemenea întîlniri, să-l facem pe umanoizi să se obișnuiască cu noi, să nu se mai teamă de noi (și, desigur, noi să nu ne mai temem de ei). Țelul nostru îl onstituire contactul prietenesc, fără conștrîngere. Aceasta cere, bineînțeles, mult timp și multe eforturi.”

I. BURȚEV, doctor în științe istorice: „M-am atașat de un grup de cercetători în august 1979. La început am rămas sceptic, combătînd fiecare «descoperire», — presupuse urme și alte indicii ale existenței prin locurile acelea ale unei ființe sălbatice, asemănătoare omului. Dar scepticismul meu a început să se clatine cînd membrii expediției au depistat urme. Și iată că la 21 august, pentru prima dată în viața mi-a fost dat să văd niște urme imense de picioare goale, asemănătoare cu urmele de om. Analizînd atent împrejurările, m-am convins de absoluta autenticitate a urmelor descoperite.

În 1930 m-am dus din nou în munți, împreună cu I. F. Tațl, ca reprezentant al ziarului „Komsomolskaia pravda” în cadrul unei expediții numărînd circa 120 de participanți. Mi-a fost dat să stau de vorbă cu Nina Grineva la 10 minute după întîlnirea ei cu umanoidul. În mîntea mea se învîrtea mereu întrebarea: ceea ce susține fata nu-i oare o simplă halucinație? Punîndu-i întrebări și ascultîndu-i răspunsurile, m-am convins că întîlnirea avusese loc cu adevărat. Iar dimineața am văzut cu ochii mei urme în locul în care colega noastră îl văzuse pe umanoid.

În ceea ce privește expediția din toamna lui 1981, surpriza a venit în ultimele zile. La 29 septembrie, inginerul V.I. Makarov, maestru al sportului, încercat căutător al omului zăpezilor, a descoperit imense urme de picioare, asemănătoare cu cele omenești. Și, fapt semnificativ, urmele au fost găsite în albia aceluiași riu unde umanoidul fusese văzut cu un an în urmă; atîta doar că erau cam la 1 km în susul rîului. Lungimea tălpii era fenomenală — 49 cm! Nu-ți venea să-ți crezi ochilor, dar probele erau acolo fără nici o umbră de îndoială. Numai în S.U.A. și în China mai fuseseră găsite urme de o asemenea mărime.

Toate acestea ne permit să tragem concluzia că în munții de la nord de Dușambe a fost depistat locul unde trăiește, sau cel puțin locul pe unde umblă niște umanoide imense, deocamdată nerecunoscute de marea știință.”

M. URISON, doctor în științe biologice: „Este cunoscut că noi, antropologii, tratăm chestiunea existenței așa-numitului «om al zăpezilor» cu o însemnată doză de scepticism. Problema antropogenezei este, firește, una din cele mai importante sarcini ale științei. Iar dacă s-ar descoperi ființe care să fie în mod indubitabil strămoșii omului, aceasta ar însemna un eveniment de cea mai mare însemnatate, un fapt senzațional sui-generis. Dar, din păcate, în afară de mărturiile orale, nu dispunem de nici un material convingător, repet, convingător, care să poată forma obiectul unui studiu științific. Un astfel de material l-ar putea constitui, de pildă, oasele sau părul umanoidului. Personal, consider că în condițiile civilizației moderne este imposibil de depistat o asemenea ființă. Ea ar trebui scoasă din mediul ei vital. Nu e oare ciudat că, după spusele entuziaștilor căutători ai «omului zăpezilor», acesta izbutește totdeauna să scape de sub observație? La vremea sa, a fost constituită o comisie a Academiei de științe a U.R.S.S., care, după o minuțioasă studiere a problemei, a ajuns la concluzia că «omul zăpezilor» nu există. Așa-numitele mărturii despre el nu sînt decît mitologie.”

Strămoșul din vis

Și iată-ne ajunși tot de unde am plecat. Există o legendă, citeva mărturii orale, niște urme. Contestate, toate, — ca probe ale existenței omului zăpezilor — de știința oficială, academică. Privite însă cu interes de marea public, de foarte mulți cercetători amatori, ba chiar de unii oameni de știință. Firește că dezlegarea problemei o va aduce viitorul, dînd câștig de cauză uneia sau alteia dintre ta-

bere, în funcție de datele noi care se vor obține, în speță în funcție de găsirea sau negăsirea lui Yeti.

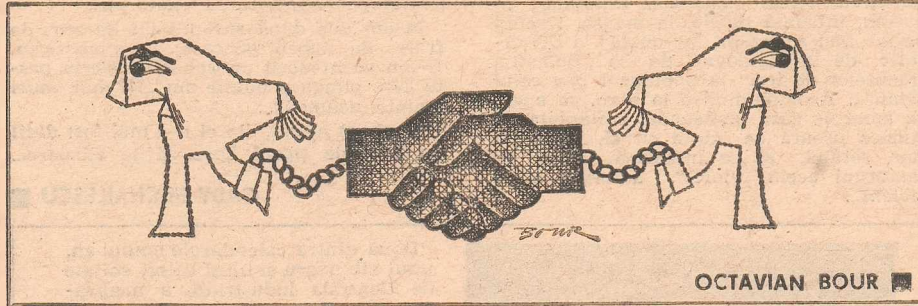
Fără îndoială că noi cu toții am dori ca omul zăpezilor să existe, să fie descoperit, să-l vedem în carne și oase, și uitîndu-ne la el să ne recunoaștem, ca-ntr-o oglîndă fermecată, pe noi înșine așa cum arătăm ca multe sute de mii de ani în urmă. Dar există, de ce să n-o spunem, și-o anumită stringere de inimă că poate vom da de-o creatură care n-o să ne convină defel ca strămoș. De aceea, pentru ca să ne putem păstra nealterată imaginea pe care o avem în minte despre strămoșul speciei, poate că e mai bine ca Yeti să nu fie găsit niciodată.

Dar, punînd raul înainte, ce s-ar întimpla dacă l-am găsi pe Yeti și nu ne-ar plăcea deloc? Ne-am descurca noi, bineînțeles, și în această situație. Se întimplă ca unii copii să-și caute părinții, să-i tot caute, și pină la urmă să-i găsească. Dezamăgirea vine după aceea: imaginea reală a mult doritilor părinți nu corespunde aproape niciodată cu cea sperată, cu cea din vis. Dacă pentru știință o eventuală descoperire a omului zăpezilor ar avea o importanță capitală istorică, dacă pentru satisfacerea curiozității omenești la nivelul faptului divers, această descoperire ar bate toate recordurile în materie de dezlegarea tainei ar da o grea lovitură motivului nostru de-a visa, cu tandrețe, cu duioșie, cu nostalgie la cei din osul căroră ne tragem noi, homo sapiens, ca specie, la timpurile de atunci, împodobite cu bogatele ninsori de altădată. Dar atunci nevoia noastră de-a visa, plăcerea de-a visa, pofta de-a visa, dorința de-a visa se vor uni și ne vor face să spunem: nu, acesta nu este omul zăpezilor cel autentic, înaintașul nostru pe care-l căutăm. Este altcineva, așa că nouă dați-ne voie să căutăm și de acum înainte pe adevăratul nostru strămoș, nins din creștet pină-n tălpi de binecuvîntatele zăpezi de odinioară.

ION D. GOIA

Nu uitați că deviza RACULUI este: „RETRAGE-TE ÎNAINTE”

OCTAVIAN BOUR

10 Octombrie 1981. Stadionul „23 August”. Timp excelent pentru fotbal. Poemul reabilitării fotbalului românesc pe planeta Pământ.

Moto: Cite condele Atitea obicei

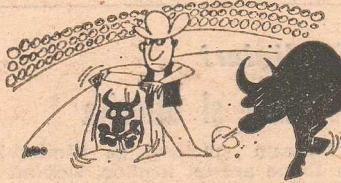
După Adrian Păunescu

In lume comestibil este totul
Dovadă: poezia, cenaclul și chiar sportul!
Noi truditarii pînii: plugari, zidari, artiști
Uniți într-un destin ca zei... și microbiști
Să ne adunăm în piețe și-apoi de bună seamă
Să înălțăm un imn... de... fotbal... și de mamă!
Să-i zicem despre noi, despre lumea ca lume
Că mi-e dor tare mult... de un șut în tribune...
Că microbiștii fiind peste grămadă clai
Puteam să stăm de-o parte cînd luăm mereu bătaie!
Eu, iată, o cotesc acum pe folk și cînt
Poemul despre fotbal pe planeta Pământ!
Vă chem pe toată lumea bunici, copii și mame...
Să ne sacrificăm prin ploaie, pe stadioane!
Echipa noastră, nepămîntesc de slabă,
Băieții tăi într-un alcool se scaldă...
Și antrenorii în huiduleli se scaldă.
Și-s cu plete de fete și cu bărbi ca de popi
Și șutează mereu în văzduh din plopi!
Da-n veacu-acesta plin de fotbaliști
Mai sîntem un pogon de microbiști!
Și-avem buni antrenori dar v-o vind ca pe-o plească
Că din toți antrenorii cel mai bun este Tească!
Mă uit cum federația în jurul nostru cască
Și o echipă mare refuză să se nască...
Deci este drept și civic ca, astăzi noi, poezii
Să ne luptăm cu chiulul, cu slăbil... cu ciușetii
Să ne lăsăm neveste, comodități și lene...
Planeta n-are fotbal și noi purtăm izmene?
Să ne lăsăm reviste și cărți și case, toți,
Toți ziaristii țării în ghețe și-n chiloți!
Pentru un fotbal nou cu scheme și cu rime
Cu faulturi de vis, cu luminări sublime...
Pentru un fotbal mare, în care, vom învinge,
Un fotbal cerebral... un fotbal fără minge!
În fotbalul acesta vom izbucni acuz!
Cu driblingul lui Barbu, cu fuga lui Fănuș...
Să nu se creadă însă că sîntem cumva ingeri.
Noi sîntem simpli oameni... cu burtă... și convingeri!
Nemulțumiri în generi și veșnic puși pe ceartă
Ne place gălăgia în fotbal... și în artă!
Și să mai știți v-o spun cu stîmă mea expresă
Ne place-njurătura în fotbal... și în presă!
Din cite am spus aici, nu este altă soartă
Vom face o echipă... chiar eu voi sta în poartă!
De nu va fi așa poet să nu mai fiu
Mă mut de la „Rapid” și țîn cu „Tirgu-Jiu”!

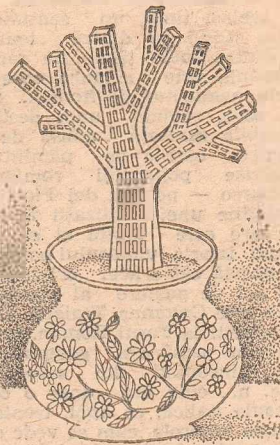
ILARIAN ȘTEFANESCU

MIRON DINULESCU

O. ANDRONIC ANDO

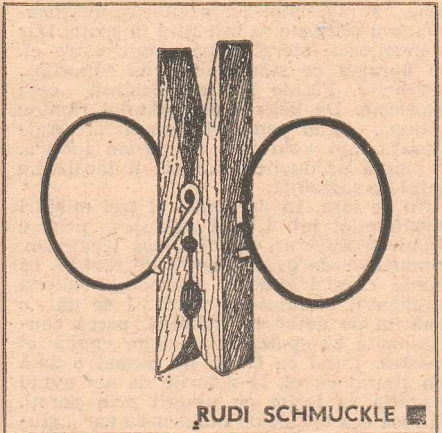
C. CIOSU

MIHAI PINZARU-PIM

● O duduie se prezintă la vamă cu un berbec în automobil. „Aveți ceva de declarat?” — întreabă vameșul. „Nimic”. „Și acest animal?” — „Ei bine, este ciinele meu...” — „Ciine? Cu coarne?” — exclamă vameșul. „Vă rog. Pînă aici!” — se revoltă duduia. Nu vă privește viața particulară a ciinelui meu...”

● Un ofițer interoga recruții noului contingent, pentru a-i repartiza în conformitate cu competențele. „Unde ai prefera să satisfaci stagiul militar? — se adresează ofițerul unui recrut. „La statul major!” — răspunde recruțul. „La statul major? Ești nebun?!” — exclamă ofițerul. „De ce, domnule locotenent, e indisponibil?”

RUDI SCHMUCKLE

● Montaigne, despre medici: „Ce oameni fericiți! Izbinzile lor strălucesc în plin soare... și pămîntul le acoperă toate greșelile!”

Un copilăș de vreo patru ani se apropie de căruciorul în care se află un sugar și i se adresează acestuia, arătîndu-i o minge:

— Hai, viț să jucăm fotbal?
— Fii serios — îi răspunde cu o voce plictisită — nu vezi că nici nu pot să mă țîn pe picioare?

Doi ciini discută:
— Tu ai un arbore genealogic?
— Oh, eu nu sînt atît de pretentios!

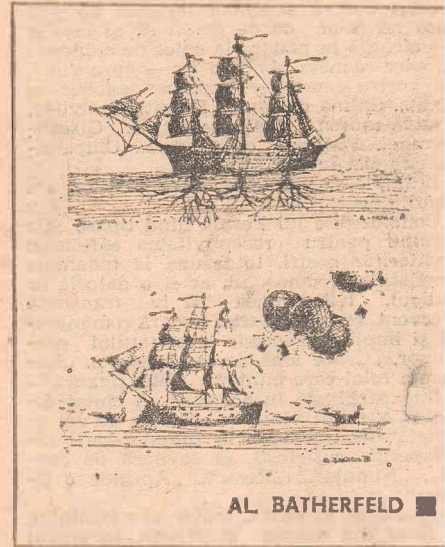
Jocuri de ape

- I-am luat un interviu. Altceva nu mai avea.
- Fiecare mierlă pe limba ei mierlește.
- Nu i-a fost de ajuns Athenei că a preschimbat pe Arachne în păianjen; a mai obligat-o să mănînce și muște.
- Era un ghinionist: a nimerit în groapa cu lei, tocmai cînd leii se aflau în pauza de masă.
- Sînt mort după văduve.
- N-ar trebui să se comande „foc!” plutoanelor de execuție: ar putea să audă pompierii.
- De-a lungul anilor care vin vom realiza mii și mii de minuni, dar niciodată acest păianjen firav, așa cum e el, adică viu.
- De-ar putea glumele să povestească tot ce au șters!
- Timpul le rezolvă pe toate — chiar și problema timpului.
- Lenea proștilor e mai utilă societății decît rivna deșteptilor egoiști.
- Burlacilor, nu disperați: Cherchez la femme!
- Noaptea, canarul nu mai zărește masa, biblioteca, televizorul, în sfîrșit, nici gratiile coliviei și adoarme visînd că zboară.
- Oameni, n-o să vă acuze nimeni de pleonasm dacă veți striga „trăiască viața!”
- Și găina poate atinge înălțimi cerești, dar numai în ghearele uliului.
- „Dar, vă rog, așezați-vă cum doriți dumneavoastră, la noi clientul nostru — stăpînul nostru” — zise călăul.

● Îmi place cînd aud „avansați înainte”, mă simt mai cult.

● Aș putea să pariez că și în Paradis e loc pentru mai bine.

GIUSEPPE NAVARRA

AL. BATHERFELD

SORIN TRUȘCĂ

● Spovedania unui politist: „Zece ani de meserie m-au convins că bărbații căsătorii mint de zece ori mai des decît celibatarii”.

● Un autocar tixit de turiști se oprește în apropierea Niagarel. Ghidul urlă în microfon: „Dacă doamnele vor binevoi să tacă, veți auzi mugetul formidabil al cataractelor!”

● Revenind de la o vinătoare, Marius îl povestește lui Oliver: „Pe neașteptate, mi s-a ivit înaintea un leopard. Apăs pe trăgaci și, culmea ghinionului: rateu!” — „Și atunci? Ai fost mincat?” — întreabă Oliver. La rîndul său, indignat, Marius întreabă: „Oliver, tu ești prietenul meu sau al leopardului?”

● Condamnatului la moarte i se îndeplinește ultima dorință: un păhărel cu rom. „Aș mai vrea unul!” — exclamă. „Nu — i se răspunde —, pentru astăzi ajunge...”

Anecdote culese și traduse de ILIE VALENTIN

N. MIRODONE

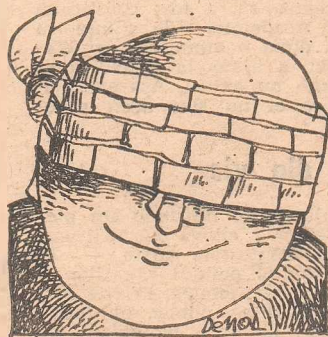
Din volumul de caricaturi „ATENȚIE... LA GHIPS” aparținînd caricaturistului

ANTON DRAGOȘ

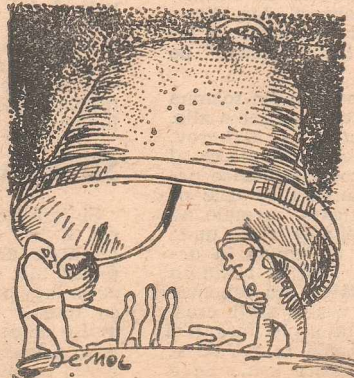
Gînduri filosofice

- Căzuț în sine: erou post-mortem!
- Ratații se întreabă: pe cine mai inseriem?!
- Și-a definitivat „opera”: a scris penultima reclamație!
- Unii își sapă groapa singuri din teamă să nu le-o sape alții mai adîncă!

NICOLAE I. BARBULEȚU

DENES MOLNAR

„Pe Olga Nemeș mulți o consideră o Nadia Comăneci a paletelor”

— Tovarășă Ella Constantinescu, profitând de răgazul pe care ni-l oferă fotbalul, ce-ar fi să discutăm și despre tenis de masă? Dumneavoastră, campioana mondială de altădată, antrenora federală de azi, sinteți cea mai în măsură să ne puneți la punct cu noutățile, puneți-ne!

— Cam asta e soarta tenisului de masă, un sport mereu în umbra altora. Neîntind disciplină olimpică, va fi abia în 1988, are un calendar internațional, din punctul nostru de vedere, mai sărac. O serie de campionate de elită, cele ale Angliei, de pildă, sînt socotite un fel de amicale și, de regulă, nu participăm. Sperăm însă că din 1984, cînd se va intra într-un nou ciclu olimpic, vom fi altfel priviți. Pentru că, zic eu, pentru tenisul de masă internaționalele Angliei sînt echivalente cu Wimbledonul.

— Or fi, Necazul e, dacă e, că ping-pong-ul nu se practică la Steaua și Dinamo, așa-i?

— E un punct de vedere. Nu se practică, e adevărat, dar există în țară 5 centre puternice. Arad, Cluj-Napoca, Craiova, Buzău și, firește, București. Ultimele au și băieți și fete, primele 3 sînt specializate, fete la Arad, băieți la Cluj-Napoca și Craiova, unde ar fi loc și pentru fete, dar nu-i spațiu suficient. Pe lângă aceste centre, mai funcționează câteva echipe sindicale. Înfrățirea și Constructorul Tîrgu Mureș, Tricodava și Spartac București, Tractorul Brașov etc., iar la mare preț sînt, mai ales în ultima vreme, cluburile sportive școlare. Ele sînt productive, dar n-au cine știe ce posibilități. Oricum, federația sprijină pe oricine, numai dragoste de ping-pong să aibă.

— Ne dați un exemplu?

— La întreprinderea de articole de sticlărie din Capitală, datorită unui director inimos, s-a înființat un demult o secție. Cit am putut, am ajutat-o și, recent, echipa Stironului, așa se cheamă, a promovat în prima divizie, avîndu-l ca lider pe Ovanez. La fel la Unirea Tricolor, unde un președinte de ispravă, Otto Holzmann, pe directorul de la I.A.S.B. am să vi-l spun imediat, a pus pe picioare o bază materială de invidiat.

— În tenis de masă, în general, începăturile sînt grele?

— E nevoie pentru formarea unui jucător de valoare de 10-12 ani, de aceea am fixat selecția cam la 8-9 ani. După aceea începe să fie prea tirziu. Tehnica de joc fiind complexă, automatizarea și forța în lovituri se capătă în timp. De aceea, cînd un jucător se distinge cit de cit, e obligatoriu ca el să joace, în medie, 5-6 ore pe zi, un minimum de 3 ore rezervîndu-se tehnicii. Știți cum e asta? Ca spălătul pe dinti.

— Clar. Dacă nu greșim, tenisul nostru de masă stă mai bine la fete, da?

— Da, la fete avem tradiție și o metodică bine articulată, recunoscută pe plan mondial. În plus, fetele par, cel puțin așa cred, mai dispuse la eforturi și sacrificii, iar exemplul Mariei Alexandru e convingător.

— Apropo, ce-i cu Maria Alexandru?

— Îmbolnăvindu-se înaintea mondialelor de la Sarajevo, din aprilie 1981, a făcut o pauză, după care, la 42 de ani, s-a retras. E antrenora la Progresul, clubul pentru care a jucat o viață. Culmea e că, la Progresul, băieții sînt mai buni ca fetele, Maria se zbate și a făcut ordine. La ea nu tîin ifosele, 25 de ani a tras din greu, munca e pentru ea cea dintîi condiție a performanței. După retragerea Mariei, centrul de greutate al tenisului de masă feminin s-a mutat la Arad, unde activează un tehnician de repute internțională, Emil Prokopez. Exact, mi-am adus aminte, Grigore Togan.

— Poftim?

— Asa se numește directorul de la I.A.S.B.

— Am notat. Reluăm?

— La senioare, ca și la seniori, nu prea strălucim, doar Eva Ferenczi ridică stacheta, Doboși și Gheorghe, de la băieți, nu mai sînt chiar tineri. Dar avem o mare speranță, Olga Nemeș, pe care mulți o consideră o Nadia Comăneci a paletelor. La 13 ani, ea are de-acum o carte de vizită impresionantă, victorii la Perkucin, Magosz, Batinici, Palatinus etc. La Sarajevo a avut 2-2 și 19-19 cu Popova, campioana Europei, pierzînd prin ghinion. Specialiștii îi întrevăd, toți, un viitor deosebit și ea e, în 1981, campioana națională la toate cele 3 categorii de vîrstă. A bătut-o pe Ferenczi, dar Eva rămîne, ea a dus și duce greul, să nu uităm c-a stat, atîția ani, alături de Maria. Nemeș e, fără îndoială, un talent de excepție, sperăm să rămînă și cu picioarele pe pămînt.

— Dar băieții? Elevii lui Farkas Paneth, cei de la C.S.M. Cluj-Napoca, formau cîndva o echipă redutabilă, ce-i cu ei?

— La băieți, la nivel de seniori, cam batem pasul pe loc. Ai noștri au fost, de cînd știu, defensivi, ori azi jocul e tot mai agresiv, numai cu apărarea nu mai rezistă. De fapt, seniori mai avem cițiva, ici și colo, răzleți. Nădejdea noastră e în ceteți, 14-15 ani, cei mai înzeștrați, Vasile Florea, Toma Călin și Cristian Tingan, sînt concentrați la Craiova, unde antrenorul Virgil Bălan promite să scoată din ei. Generația lui Firănescu sau Buzescu, care a lăsat o impresie deosebită la mondialele de la Calcutta, din 1977, a pierdut, din păcate, teren. Cei 2, alții, au neglijat ping-pong-ul, dar din motive obiective. Primul a terminat facultatea, e inginer, celălalt e în anul IV la medicină. Dacă ar fi respectat legea celor 5-6 ore pe zi, ar fi ajuns cu siguranță departe.

— Parcă-i mai bine să cîștigăm un doctor pierzînd un jucător de tenis de masă decît invers, nu?

— Poate, numai că obligația mea e să urmăresc interesul tenisului de masă.

— Fără îndoială, parcă ar fi judecata lui Solomon! Tovarășă Constantinescu, ca membru al federației, sinteți mulțumită de contribuția antrenorilor la propășirea disciplinei de care răspundeți?

— Avem 45 de antrenori retribuțiți, din care 26 cu normă întreagă. Ca număr, ajung. Ca pasiune, nu. Ca să fiu sinceră,

eficiență n-au decit cele 5 secții amintite, dar și ele ar putea da mai mult. La întrebarea pusă, răspunsul e mai degrabă nu. Încă mai mult. Sînt centre cu tradiție, Timișoara, Oradea, care nu mai produc nimic. Activ voluntar există, el mai dă din coate, dar organele locale nu prea bagă în seamă tenisul de masă.

— Urmează, dacă am înțeles bine, campionatele internaționale ale României. Cînd? Unde?

— Între 25 și 28 februarie în Capitală, la Palatul sportului și culturii. Vor participa jucători din 16 țări, Japonia și R.P.D. Coreeană n-au răspuns încă ferm. Contăm însă pe nume de primă mărime, pe Orlovski, pe Jonyer, pe Popova, pe Magosz, pe Antonian, pe Buchlikova ș.a. Ca o dovadă a prețurii de care se bucură tenisul de masă românesc pe plan mondial, campionatele noastre au fost incluse în circuitul lui Norwich Union.

— Ce-i asta, Norwich Union?

— O societate engleză de asigurări care oferă premiul la simplu băieți. După 6 turnee, România, Anglia, R.F.G., Canada, Belgia și Italia, se alcătuieste un clasament și primii 16 joacă un fel de Masters.

— Ce șanse au jucătorii români?

— Mici. Poate fetele, Nemeș și Ferenczi.

— O ultimă întrebare. Ce rol au materialele, paletele, mingile etc. în stabilirea unui învingător la ping-pong?

— O, foarte mare. La Berna, de pildă, la europene, a cîștigat englezul Hilton, lipsit de cine știe ce tehnică rafinată, dar posedînd, pe paletă, un cauciuc special.

— Adică a cîștigat grație cauciucului?

— Nu vă mirați, a cîștigat. Chinezii, iau alt exemplu, care și-au adjudecat la Sarajevo toate titlurile mondiale, ispravă fără precedent în istorie, folosesc paletă unicat, fiecare cu secretul ei?! Industrial, cauciucurile de paletă nu se fac decît în Japonia.

— E asta mare școală?

— Desigur. Sînt tot felul de suprafețe, mai rapide, mai aderente, mai tari, mai moi, o gamă întreagă. Apoi, lemnul are, și el, importanța lui. Noi, grație lui Victor Andone, posedăm o paletă brevetată, „Tih-har IV”, care nu cîntărește decît 80 de grame, și, fiind dintr-un material special, adus tocmai din Africa, e foarte căutată la export. O vindem în toată lumea. O găsiți în cele mai simandicoase cataloage. O face „Arta Mobilei” și e meritul președintelui federației, al directorului general Florin Cristescu, că se produce. Grație ei am rezolvat multe probleme.

IV. OVIDIU IOANIȚOIAIA

CRISTIAN MIHĂILESCU

Tradiția este progresul de ieri; progresul este tradiția de mâine.

Grant, un om tăcut și rezervat, din vestul mijlociu (Illinois).

Intrînd într-o tavernă într-o seară rece și ploioasă a fost acostat de un grup de avocați — sosiți în oraș pentru a lua parte la o adunare — care stăteau în jurul vetrei.

— Aici e un străin care arată de parcă s-ar fi întors din iad, a declarat unul din avocați.

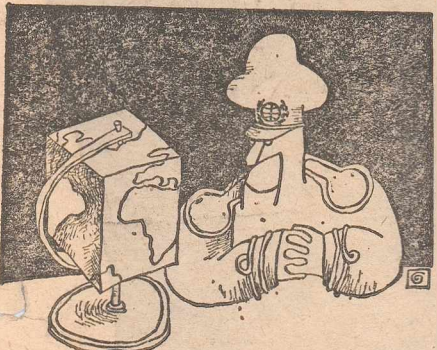
— Spuneți-ne, prietene, cum ai găsit situația acolo?

— Aproximativ ca și aici, răspunse Grant. Avocații stau cel mai aproape de flăcări.

La Gizeh, în Egipt, un turist îl întreabă pe ghid semnificația citorva hieroglife de la baza unei piramide.

Ghidul îi răspunse cu un suris dezarmant.

— Această vrea să zică; urmarea este pe piramida a treia, coloana a doua.

ION BARBU

— Dacă ne vom căsători, nu-i așa că te vei opri să mai bei și să fumezi? întrebă ea.

— Da, spuse el.
— Și să te mai duci la clubul tău?
— Bineînțeles.
— Și la ce vei mai renunța încă?
— Să te mai iau de nevastă.

Fiind invitat în Republica Sud-Africană, Jimmy Carter vizitează o fabrică model, în care muncitorilor le-a fost scris ce să răspundă la întrebările pe care eventual președintele le-ar pune.

— Da, eu sînt foarte fericit, domnule președinte, spuse Smith, strungar de culoare.

— Am o casă foarte frumoasă, cu mobile scumpe, și vin în fiecare dimineață într-o superbă limuzină japoneză la serviciu.

Carter este impresionat.
— Și care va fi următoarea dv. mare achiziție?

— O pereche de pantofi, răspunse Smith.

HORĂȚIU MĂLĂELE HOVAL

Premiere românești pe Mont Blanc

Dacă vă mai amintiți, Almanahul Flacăra 1982 a publicat cîteva fragmente din „jurnalul de bord” al alpinistei Taina Dușescu Coliban care, împreună cu soțul său, a efectuat, vara trecută, o serie de ascensiuni dificile în Alpi.

Iată că isprava sportivilor noștri n-a trecut neobservată, numărul din decembrie 1981 al prestigioasei reviste „Alpinisme et Randonnée” („Alpinism și Drumeție”) acordîndu-i, la pagina 6, o atenție deosebită. Sub titlul „Alpiști români”, publicația franceză găzduiește o fotografie a lui Emil Coliban și notează între altele:

„Alpiștii români au ajuns în Alpii occidentali, practicînd un alpinism de nivel foarte înalt... Atît Taina Dușescu Coliban cit și soțul ei, Emil, au realizat lucruri foarte frumoase. După un sezon '79 în Franța, cînd au făcut, între altele, ascensiunea de la Directa Americană la Dru, în 1981 ei au ureat fața vestică a lui Aiguille de Blaitière (traseul Brown), pîntecul Walker și pilierul central Freney... Taina e o alpinistă pasionată care are la activ Alaska și Munții Caucaz”.

Felicitărilor confrăților francezi, adresate acestor oameni „fără complexe”, le adăugăm pe ale noastre, notînd că soții

Coliban au făcut, în Alpi, o bună propagandă alpinismului, sportului românesc.

G. A.

Librăria de la poarta orașului

— Ce înseamnă vad comercial, Valeria Ciobanu?

— Înseamnă, așa cum știți prea bine, un loc în care, prin tradiție, se află același tip de magazin. Oamenii s-au obișnuit, îl caută și-l recomandă prietenilor. O serie de unități comerciale reconstruite în centrul orașului și-au redobîndit vechiul profil conform acestui principiu al „vadului”. Dar, mai înseamnă...

— La acest „mai înseamnă” voiam să ajung. Adică la felul cum ați reușit să faceți cunoscută și căutată o asemenea librărie situată aici, în noile blocuri de lângă aeroportul Băneasa, adică, practic, într-o zonă unde oamenii se grăbesc să intre sau să iasă din oraș.

Valeria Ciobanu zîmbește:

— Poate acesta este unul din avantajele noastre. Prin fața vitrinelor acestei noi și moderne librării trec zilnic cîteva zeci de mii de oameni. Majoritatea grăbiți, e drept, dar pentru un iubitor de carte graba nu este un motiv să nu-și amintească de existența unei noi librării, unde s-ar putea să

găsească cu șanse mai multe o carte dispărută de pe standurile din centru.

O șansă, e drept, dar și un punct de vedere întărit cu argumentele muncii. Pentru că micul colectiv al librăriei din Băneasa se străduiește să răspundă în cit mai mare măsură cerințelor de carte, printr-o aprovizionare care implică numeroase drumuri și insistențe la depozit. Și, în același timp, printr-o organizare modernă, ergonomică a raionului de cărți, realizată cu multă pricepere de o altă inimoasă librăreasă (ne referim la Antigona Popa). Și, nu în ultimul rînd, prin competența răspunsurilor date cumpărătorilor, însoțite de bunăvoința zîmbetului. Toate acestea au determinat o afinență crescîndă de cititori la noua librărie. Și nu e vorba numai de automobiliști în trecere ci, mai ales, de locuitorii zonei.

Librăria de la poarta orașului a reușit să-și depășească planul la carte cu peste 50%, la papetărie cu peste 20%, iar librăresele au devenit cunoștințe apropiate și salutate cu simpatie de oamenii locului — lucrători ai „Casei Scintei”, personalul aeroportului, lucrători ai unităților agricole din vecinătate și, mai ales, elevi și profesori ai școlilor generale 5, 6, și 8. Așadar, librăria de la poarta orașului a început să devină un vad comercial.

H. LEREA

„Stelele” mondialelor 1981 după revista vest-germană „Tischtennis Report. În dreapta sus, Olga Nemeș.

„DOCTRINA CEAUȘESCU“

Problemele păcii și războiului preocupă toate popoarele pentru că, în fond, de soluționarea lor depinde existența fiecăreia din ființele ce populează pământul. Pacea și războiul sau, mai precis, modul în care poate fi apărută pacea și exclusiv războiul preocupă pe orice om de bună credință conștient de nenumăratele probleme ce confruntă umanitatea în această epocă atât de dificilă. Pacea înseamnă speranța împlinirilor constructive. Înseamnă posibilitatea de a înfăptui aspirațiile vitale ale unei lumi care trebuie să-și lecuiască multe din bolile ce o asaltează. Războiul înseamnă distrugerii și moarte, înseamnă un cataclism devastator cu nenumărate și grave implicații pentru existența însăși a umanității. Iată de ce între pace și război nu poate exista, pentru orice om cu simțul realității, decît o singură opțiune — cea în favoarea păcii. Este singura opțiune în măsură să vină în întimpinarea năzuințelor de mai bine și de mai multă dreptate ale popoarelor. Este ideea de frontispiciu a aceluia concept de politică externă care echivalează în lumea de astăzi cu acțiunea fermă pentru pace dreaptă, pentru stabilitate internațională, pentru respectarea dreptului fiecărui popor și al tuturor popoarelor lumii la viață, la liniște, la pace, concept cunoscut și apreciat pe toate continentele și exprimat în denumirea sintetică — „doctrina Ceaușescu“.

În problema păcii, în această problemă fundamentală a epocii noastre, poziția României socialiste este bine-cunoscută. România se pronunță ferm în favoarea păcii cu acel spirit de răspundere care o caracterizează, cu acea fermitate ce însoțește fiecare din acțiunile sale, cu acea luciditate care își pune amprenta pe fiecare din inițiativele ei. Pentru România opțiunea în favoarea păcii este permanentă, nu cunoaște oscilații, provine din hotărîrea unui popor care, sub conducerea partidului, construiește o nouă orînduire și ale cărui proiecte sînt inseparabile de afirmarea păcii. Politică externă românească răspunde comandamentelor prezentului prin spiritul său constructiv, prin capacitatea de a milita pentru afirmarea păcii pe plan mondial. Este o politică ale cărei trăsături sînt caracterizate prin realism, profundă principialitate, suplețe și consecvență. Este o politică care reflectă gîndirea cutezătoare și activitatea neobosită a tovarășului Nicolae Ceaușescu. Întreaga prezență internațională a României exprimă viziunea innoitoare pe care orîmul bărbat al țării o promovează cu energie și stăruință — o viziune capabilă să aducă, într-o lume atît de zbuciumată, răspunsuri pozitive, soluții constructive pe măsura proceselor și fenomenelor contemporane. Nu există problemă fundamentală a zilelor noastre în care tovarășul Nicolae Ceaușescu să nu fi realizat o analiză profundă, o analiză însoțită de soluții, de idei și propuneri care exprimă calea spre reglementări politice în interesul tuturor popoarelor și al cauzei păcii.

Dosarele dificile ale zilelor noastre sînt numeroase. Am putea enumera cîteva din ele: înarmările, subdezvoltarea, crizele din diferite puncte ale globului, inegalitățile din relațiile internaționale. Soluționarea lor mai rapidă, și în conformitate cu interesele popoarelor, se poate realiza doar într-un climat de pace, în acel climat pe care destinderea poate să-l realizeze. Din păcate, momentul actual este caracterizat de o altă tendință negativă — cea a tensiunii. Recrudescența politicii de forță și dominație, contradicțiile dintre state și grupări de state, tentativele de reimpărțire a zonelor de influență au determinat o agravare deosebită a situației internaționale mărind primejdiile unor noi conflicte. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a analizat în mod strălucit realitatea internațională, fenomenele sale caracteristice, a deslușit orientările de bază și a semnalat cu claritate perspectivele de viitor. Documentele partidului nostru reflectă în permanență aceste trăsături ce definesc analiza științifică întreprinsă de secretarul general al partidului — prospectarea prezentului și investigarea viitorului. Viziunea tovarășului Nicolae Ceaușescu este o viziune realistă, care ține seama de schimbările produse pe plan mondial, de mutațiile care îngăduie astăzi abordarea cu încredere a perspectivelor umanității. „Ne exprimăm convingerea fermă că popoarele dispun de forță și capacitatea de a schimba cursul actual al vieții internaționale, de a imprima evenimentelor un curs nou, democratic, spre destindere și pace“ — sublinia secretarul general al partidului. Opiniile președintelui României găsesc un puternic răsunet în lumea contemporană. Numeroase personalități ale vieții po-

litice și sociale internaționale, numeroși comentatori străini vorbesc și scriu despre „doctrina Ceaușescu“ relevîndu-i forța innoitoare, rolul pozitiv în înnoirea relațiilor internaționale. „Rolul și participarea României în problemele internaționale sînt în mod eminent ilustrate de activitatea

dinamică a prestigiosului său conducător, președintele Nicolae Ceaușescu — arăta Kurt Waldheim, fost secretar general al O.N.U. Întreaga lume este conștientă de contribuția sa unică la normalizarea relațiilor dintre state, la reglementarea conflictelor și disputelor internaționale prin

negocieri între părțile implicate și instaurarea unui nou tip de relații între state“.

■ „Această fascinantă personalitate a pre-

(Continuare în pagina 5)

AL. PINTEA ■

Flacăra Redacția: București, Piața Științei 1, căsuța poștală 3312, cod 71341. Telefoane: 17 60 10, 17 60 20. Interloare: Secția social-politică și științifico-economică (Nicolae Grigore-Mărășanu, Dumitru Eliade, Lionel Nițescu, Liviu Timbus, Horia Pătrașcu, I. D. Goia, Adrian Dohotaru) — 14 57, 25 66; Secția cultură-învățămînt (Ilie Purcaru, Victor Niță, George Arion, Cornelia Barbu, Dorin Gherghinescu, Mihai Pelin) — 26 00, 25 60; Secția scrisori, probleme cetățenești (Răzvan Bărbulescu, Mihai Stănescu, Ciel Iorjache, Marga Nedelea, Mircea Bunea, Georgeta Ștefănescu, Emanuel Valeriu) — 25 58, 21 30; Secția reportaj, urgențe, cenaciu, sport, secretariat, foto (Ovidiu Ioanîșoia, Ciel Birlădeanu, Tudor Octavian, Constantin Balaciu, Dumitru Graur, Oprea Georgeșcu, Gheorghe Amuza, George Cușnărenca, Elena Gheșu, Aurel Mihailopol, Vasile Măneacan, Olimpia Olaru, Mihai Pinzaru, Victor Socaciu) — 17 63 16, 14 57, 25 59, 21 23, 25 69, 25 42; Secretar responsabil de redacție — Nicolae CRISTACHE — 18 48 75, 17 60 10 interior 25 50; Redactor șef adjunct — Nicolae ARSENIE — 18 48 05, 17 60 10 interior 21 28; Redactor șef — 17 60 10 interior 20 02. Tiparul executat la Căminatul poligrafic „Casa Științei“. Cititorii din străinătate se pot abona adresîndu-se la ILEXIM — Departamentul Export Import Presă, P.O. BOX 136-137, telex 11126, București, strada 13 Decembrie.

Redactor-șef: ADRIAN PĂUNESCU